

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

ΑΨΟΓΟ
Evening Standard

ΑΠΟΓΕΙΩΤΙΚΟ
The Wall Street Journal

ΠΥΡΑΥΛΟΚΙΝΗΤΟ
Daily Express

Καλύτερο ιστορικό μυθιστόρημα του 2020
σύμφωνα με τους *Sunday Times*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: V2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: V2

Από τις Εκδόσεις Hutchinson, Λονδίνο, 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Harris

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κωστής Πανσέληνος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Λυμπερόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jenny Carrow

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© Canal K, 2020

© Εικόνων εξωφύλλου: Mirrorpix/Getty Images, Alena Ohneva,

Francesco Milanese/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4628-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4629-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

Μετάφραση: Κωστής Πανσέληνος

*Στον Σόνι Μέχτα
(1942-2019)*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ιστορία αυτή εκτυλίσσεται σε πέντε ημέρες προς τα τέλη Νοεμβρίου του 1944. Το πλαίσιο της βασίζεται στην πραγματικότητα. Οι επιθέσεις με πυραύλους V2 στο Λονδίνο πραγματοποιήθηκαν με τα αποτελέσματα και στη σειρά που τις περιγράφω. Οι Γερμανοί εξαπέλυσαν τους πυραύλους από τα δάση γύρω από το Σεβενίνγκεν, στις ακτές της Ολλανδίας. Οι Βρετανοί ανέπτυξαν μια αντεπιχείρηση, στο κέντρο της οποίας βρισκόταν μια ομάδα γυναικών της WAAF. Προσπάθησα επίσης να παραμείνω πιστός –στον βαθμό που αυτό είναι εφικτό σε ένα μυθιστόρημα– στην ιστορία του προγράμματος των πυραύλων και στο έργο των μελετητών των κατασκοπευτικών φωτογραφιών από την RAF του *Μέντμενχαμ*.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, το παρόν είναι μυθιστόρημα. Πέρα από τις γνωστές ιστορικές προσωπικότητες, όπως ο Βέρνερ φον Μπράουν και ο στρατηγός των Ες Ες Χανς Κάμλερ, οι χαρακτήρες μου και οι περιπέτειές τους είναι όλοι αμιγώς φανταστικοί. Για τους αναγνώστες που θα ήθελαν να μάθουν περισσότερα για την ιστορία των V2, έχω προσθέσει μια λίστα πηγών στις Ευχαριστίες, στο τέλος του βιβλίου.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΑΡΙΣ

Ιούλιος 2020

Το πρωινό ενός Σαββάτου, στα τέλη Νοεμβρίου του 1944, σε μια αποθήκη σιδηροδρόμου στο ολλανδικό παραθαλάσσιο θέρετρο του Σεβενίνγκεν, τρεις βαλλιστικοί πυραυλοί, με μήκος σχεδόν δεκαπέντε μέτρα ο καθένας, κείτονταν μέσα στα ατσάλινα κουτιά τους σαν ασθενείς σε νοσοκομείο, με τους πίνακες επιθεώρησης ανοιχτούς, συνδεμένοι με οθόνες και περιτριγυρισμένοι από τεχνικούς που φορούσαν τις άμορφες στολές εργασίας από γκρι ύφασμα του γερμανικού στρατού.

Εκείνος ο χειμώνας –ο έκτος του πολέμου– ήταν ασυνήθιστα δριμύς. Το κρύο έμοιαζε να αναδύεται από τα τσιμεντένια πατώματα – να διαπερνά τις σόλες και της χοντρότερης αρβύλας και να τρυπά τη σάρκα ως το κόκκαλο. Κάποιος από τους τεχνικούς έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και χτύπησε τα πόδια του στο πάτωμα, προσπαθώντας να εξαναγκάσει το αίμα του να κυκλοφορήσει. Ήταν ο μόνος που δεν φορούσε στολή. Το προπολεμικό βαθύ μπλε κουστούμι του, στολισμένο με μια σειρά από σιλό περασμένα στο τσεπάκι του στήθους, και η φθαρμένη καρό γραβάτα μαρτυρούσαν πως επρόκειτο για πολίτη – καθηγητή μαθηματικών, θα έλεγε κάποιος αν χρειαζόταν να μαντέψει το επάγγελμά του, ή πανεπιστημιακό λέκτορα κάποιας επιστήμης. Μόνο αν παρατηρούσε το γράσο κάτω από τα νύχια του, θα σκεφτόταν:

Μα βέβαια, μηχανικός!

Άκουγε το πλατάγισμα της Βόρειας Θάλασσας, εκατό μέτρα πιο μακριά, τον συνεχή ήχο των κυμάτων που έσκαγαν στην πα-

ραλία, το τραγούδι των γλάρων καθώς τους παρέσερνε ο αέρας. Το μυαλό του ήταν γεμάτο αναμνήσεις – τόσο πολλές, που σκέφτηκε να φορέσει μέχρι και τα προστατευτικά των αυτιών μπας και πνίξει έτσι τις σκέψεις του. Αλλά αυτό θα τον έκανε να ξεχωρίσει ακόμα περισσότερο, κι εξάλλου, θα χρειαζόταν να τα βγάξει κάθε λίγο και λιγάκι, γιατί συνεχώς του απεύθυναν ερωτήσεις για το ένα ή το άλλο: για τη μονάδα πρόωσης, την πίεση στη δεξαμενή της αλκοόλης ή τις καλωδιώσεις που θα επέτρεπαν στον πύραυλο να αλλάξει από την επίγεια παροχή ενέργειας στην εσωτερική.

Ξανάπιασε δουλειά.

Λίγο μετά τις δέκα και μισή, μια από τις τεράστιες ατσάλινες πόρτες στην πιο μακρινή άκρη της αποθήκης άρχισε να κυλά πάνω στα ροδάκια της και οι στρατιώτες που στέκονταν κοντά της στάθηκαν προσοχή. Ο συνταγματάρχης Βάλτερ Χούμπερ, διοικητής του συντάγματος πυροβολικού, μπήκε μέσα μουνσκεμένος από τις στάλες της παγωμένης βροχής. Τον ακολουθούσε ένας άλλος άντρας, φορώντας μια μαύρη δερμάτινη χλαίνη με τα ασημένια διακριτικά των Ες Ες στο πέτο.

«Γκραφ!» φώναξε ο συνταγματάρχης.

Γύρνα από την άλλη, σκέφτηκε ενστικτωδώς ο Γκραφ. Πιάσε το κολλητηρί και δείξε απασχολημένος.

Αλλά ο Χούμπερ δεν πτοούνταν. Η φωνή του ήχησε σαν να έδινε παραγγέλματα σε παρέλαση.

«Ώστε εδώ κρύβεστε! Έχω κάποιον που θέλει να σας γνωρίσει». Οι ψηλές δερμάτινες μπότες του έτριζαν διαπεραστικά καθώς διέσχιζε το συνεργείο. «Από δω ο αρχιλοχίας Μπίβακ, εθνικοσοσιαλιστής αξιωματικός Καθοδήγησης. Μπίβακ», συνέχισε, βάζοντας τον άντρα που τον συνόδευε να περάσει μπροστά του, «αυτός είναι ο δόκτωρ Ρούντι Γκραφ από το Στρατιωτικό Κέντρο Έρευνας του Πεενεμούντε. Είναι ο δικός μας τεχνικός αξιωματικός σύνδεσμος».

Ο Μπίβακ τού απεύθυνε ένα χιτλερικό χαιρετισμό τον οποίο

ο Γκραφ ανταπέδωσε επιφυλακτικά. Είχε ακουστά αυτούς τους NSFO, αλλά ποτέ δεν είχε γνωρίσει κάποιον – κομισάριοι του ναζιστικού κόμματος, που είχαν πρόσφατα προστεθεί στον στρατό ύστερα από σχετική εντολή του Φύρερ, για να ενισχύσουν το φρόνημά του. Πραγματικοί φανατικοί. Όσο χειρότερα πήγαιναν τα πράγματα, τόσο περισσότεροι ξεφύτρωναν από δαύτους.

Ο αξιωματικός των Ες Ες περιεργάστηκε τον Γκραφ από την κορφή ως τα νύχια. Ήταν γύρω στα σαράντα, δεν φαινόταν εχθρικός. Μέχρι που χαμογέλασε κιόλας.

«Ωστε είστε μια από τις ιδιοφυΐες που θα κερδίσουν αυτό τον πόλεμο για μας;»

«Αμφιβάλλω».

Ο Χούμπερ πρόσθεσε γρήγορα:

«Ο Γκραφ ξέρει τα πάντα για τον πύραυλο. Μπορεί να σας ενημερώσει». Γύρισε προς τον Γκραφ. «Ο αρχιλοχίας Μπίβακ θα ενταχθεί στο προσωπικό μου. Έχει πλήρη πρόσβαση ασφαλείας. Μπορείτε να του πείτε τα πάντα». Κοίταξε το ρολόι του. Ο Γκραφ κατάλαβε ότι βιαζόταν να φύγει. Ήταν Πρώσος της παλιάς σχολής, αξιωματικός του πυροβολικού κατά τον Μεγάλο Πόλεμο – ακριβώς ο τύπος αξιωματικού που θεωρείτο ύποπτος μετά την απόπειρα του στρατού να δολοφονήσει τον Χίτλερ. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν έναν κατάσκοπο των Ναζί στα πόδια του, να τον κρυφοκοιτά από την κλειδαρότρυπα. «Μια διμοιρία του Σάιντελ έχει προγραμματίσει μια εκτόξευση σε τριάντα λεπτά από τώρα. Γιατί δεν τον πάτε από κει ως παρατηρητή;» Ένα μικρό γνέψιμο κατάφασης με το κεφάλι – «Πολύ καλά!» – και έφυγε.

Ο Μπίβακ ανασήκωσε τους ώμους και έκανε μια γκριμάτσα στον Γκραφ. *Αυτές οι παλιοσειρές, ε; Τι να τους κάνεις;* Έδειξε προς τον πάγκο εργασίας του.

«Τι είναι αυτό που διορθώνετε;»

«Ένας μετασχηματιστής, από τη μονάδα ελέγχου. Δεν πολυαντέχουν στον καιρό όταν κάνει τόσο κρύο».

«Και ποιος αντέχει;»

Ο Μπίβακ έβαλε τα χέρια στη μέση και το βλέμμα του περιπλανήθηκε στην αποθήκη, μέχρι που κατέληξε σε έναν από τους πυραύλους. «Vergeltungswaffe Zwei», λέγονταν επίσημα. «Όπλο Εκδίκησης Δύο». Ο περίφημος V2.

«Θεέ μου, τι ομορφιά! Έχω ακούσει πολλά για αυτούς βέβαια, αλλά δεν τους είχα δει ποτέ από κοντά. Θα μου άρεσε πολύ να δω την εκτόξευση. Σας πειράζει;»

«Καθόλου».

Ο Γκραφ ξεκρέμασε το καπέλο του, το κασκόλ και το παλτό από την σειρά με τα κρεμαστάρια κοντά στη θύρα εισόδου.

Η βροχή μαστίγωνε τη θάλασσα και κατηφόριζε στα στενάκια ανάμεσα στα εγκαταλειμμένα ξενοδοχεία. Η αποβάθρα είχε καεί τον προηγούμενο χρόνο. Οι μαυρισμένες σιδερόβεργες που είχαν απομείνει ξεπρόβαλλαν πάνω από την αφρισμένη θάλασσα σαν τα κατάρτια ξυλάρμενου ναυαγίου. Μερικές κουρελιασμένες τουριστικές αφίσες που παρέμεναν κολλημένες στους τοίχους του σιδηροδρόμου, πριν από τον πόλεμο ακόμα, έδειχναν ένα ζευγάρι κομφές γυναίκες με ριγέ μαγιό και μεγάλα καπέλα να παίζουν με ένα τόπι. Ο ντόπιος πληθυσμός είχε εκδιωχθεί. Οι μόνοι άνθρωποι που βρίσκονταν ακόμα εκεί ήταν στρατιώτες, τα μόνα οχήματα ήταν στρατιωτικά φορτηγά και μερικά τρακτέρ που χρησιμοποιούσαν για να μεταφέρουν τους πυραύλους.

Όσο περπατούσαν, ο Γκραφ εξηγούσε πώς λειτουργούσαν τα πράγματα. Οι V2 κατέφθαναν σιδηροδρομικώς από τα εργοστάσιά τους στη Γερμανία μέσα στη νύχτα, για να μη δίνουν στόχο στην εχθρική αεροπορία. Είκοσι πύραυλοι κάθε φορτίο, δύο ή τρία φορτία τη βδομάδα, όλοι τους προοριζόμενοι για επιθέσεις κατά του Λονδίνου. Ο ίδιος περίπου αριθμός πυραύλων εξαπολυόταν και εναντίον της Αμβέρσας, αλλά αυτοί εκτοξεύονταν από γερμανικό έδαφος. Τα Ες Ες είχαν τη δική τους επιχείρηση στο Χέλεντορν. Οι πυροβολαρχίες της Χάγης είχαν λάβει δια-

ταγές να εκτοξεύουν τους πυραύλους εντός πέντε ημερών από την άφιξή τους.

«Γιατί τόση βιασύνη;»

«Επειδή, όσο περισσότερο εκτίθενται στη βροχή και στο κρύο, τόσο περισσότερες βλάβες εμφανίζουν».

«Κι εμφανίζουν πολλές βλάβες;»

Ο Μπίβακ κατέγραφε τις απαντήσεις του Γκραφ σε ένα σημειωματάριο.

«Ναι, πολλές. Πάρα πολλές!»

«Γιατί αυτό;»

«Η τεχνολογία είναι καινούργια, που σημαίνει ότι αναγκάζομαστε να τη βελτιώνουμε συνεχώς. Έχουμε ήδη προβεί σε πάνω από εξήντα χιλιάδες τροποποιήσεις στο πρωτότυπο». Θέλησε προς στιγμήν να προσθέσει ότι το πραγματικά περίεργο δεν ήταν πόσο πολλοί πύραυλοι παρουσίαζαν βλάβη, αλλά πόσο πολλοί εκτοξεύονταν χωρίς κάποιο πρόβλημα. Αλλά το ξανασκέφτηκε. Δεν του άρεσε η ιδέα του σημειωματάρου. «Γιατί κρατάτε τόσο πολλές σημειώσεις, αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω; Συντάσσετε κάποια αναφορά;»

«Όχι, καθόλου. Απλώς θέλω να βεβαιωθώ ότι καταλαβαίνω. Δουλεύετε εδώ και καιρό στους πυραύλους;»

«Δεκάξι χρόνια».

«Δεκάξι χρόνια; Δεν μοιάζει δυνατόν, αν σας κοιτάξει κανείς. Πόσων χρόνων είστε τώρα;».

«Τριάντα δύο».

«Ίδια ηλικία με τον καθηγητή Φον Μπράουν, τότε. Ήσασταν μαζί στο στρατόπεδο εκπαίδευσης του Κούμερσντορφ, αν δεν κάνω λάθος;»

Ο Γκραφ τού έριξε ένα πλάγιο βλέμμα. Ώστε είχε κάνει έρευνα τόσο για τον Φον Μπράουν, όσο και για τον ίδιο. Ένιωσε μέσα του την τσιμπιά μιας ανησυχίας.

«Σωστά».

Ο Μπίβακ γέλασε.

«Είστε τόσο νέοι εσείς οι πυραυλάνθρωποι!»

Είχαν περάσει από τους οχυρωμένους δρόμους της πόλης και μπήκαν στα καταπράσινα προάστια. Το Σεβενίνγκεν ήταν περικυκλωμένο από δάση και λίμνες.

Πρέπει να ήταν πανέμορφο πριν από τον πόλεμο! σκεφτόταν ο Γκραφ.

Πίσω τους, ο οδηγός ενός οχήματος πάτησε την κόρνα του, κι εκείνοι κατέφυγαν στο πεζοδρόμιο. Το μεταφορικό όχημα που τους προσπέρασε λίγες στιγμές αργότερα κουβαλούσε ένα V2 στο υδραυλικό λίκνο του – τα πτερύγια μπροστά, κοντά στην καμπίνα του οδηγού, ύστερα το μακρύ σώμα και, τέλος, η μύτη, που εξέιχε από την άκρη της πλατφόρμας, με την κεφαλή που ζύγιζε έναν τόνο. Το ακολουθούσαν από κοντά βυτιοφόρα με καμουφλάζ. Ο Γκραφ σχημάτισε χωνί με τα χέρια του και φώναξε στο αυτί του Μπίβακ καθώς τα οχήματα τους προσπερνούσαν:

«Αυτή είναι η μεθυλική αλκοόλη... το υγρό οξυγόνο... το υπεροξειδίο του υδρογόνου... Φτάνει σε εμάς με τα ίδια τρένα που μας φέρνουν και τους πυραύλους. Τους βάζουμε το καύσιμο στο σημείο εκτόξευσης».

Όταν εξαφανίστηκε και το τελευταίο μεταγωγικό, οι δύο άντρες άρχισαν πάλι να προχωρούν. Ο Μπίβακ είπε:

«Δε σας ανησυχούν οι βομβαρδισμοί του εχθρού;»

«Φυσικά, μέρα νύχτα. Ευτυχώς, δε μας έχουν εντοπίσει ακόμα».

Ο Γκραφ έριξε ένα διερευνητικό βλέμμα στον ουρανό. Σύμφωνα με τους μετεωρολόγους της Βέρμαχτ, εκείνο το Σαββατοκύριακο θα περνούσε ένα μέτωπο κακοκαιρίας πάνω από τη βόρεια Ευρώπη. Τα σύννεφα ήταν γκριζα, βαριά, έφτυναν βροχή. Η RAF δεν μπορούσε να πετάξει με τέτοιες συνθήκες.

Λίγο πιο κάτω, ανάμεσα στα δέντρα, σταμάτησαν σε ένα σημείο ελέγχου. Μια οριζόντια μπάρα εμποδίζει τη διάβαση, με ένα φυλάκιο δίπλα της. Ο Γκραφ έριξε ένα βλέμμα στο δάσος. Ένας χειριστής σκύλου, κρατώντας το λουρί ενός μεγάλου λυκόσκυ-

λου, διέσχιζε τη βλάστηση. Ο σκύλος στύλωσε τα πόδια και κοίταξε προς τον Γκραφ. Ένας από τους φρουρούς των Ες Ες πήρασε το λουρί του όπλου του στον ώμο και άπλωσε το χέρι του.

Σε όσες εκτοξεύσεις κι αν είχε παραστεί ο Γκραφ, οι φρουροί έμοιαζαν να διασκεδάζουν παριστάνοντας ότι δεν τον είχαν ξαναδεί ποτέ τους. Έπιασε το πορτοφόλι μέσα στην εσωτερική τσέπη, το άνοιξε και έβγαλε την ταυτότητά του. Μια μικρή φωτογραφία ξεγλίστρησε μαζί της και φτερουγίσε προς το έδαφος. Πριν προλάβει καν να κουνηθεί, ο Μπίβακ είχε ήδη σκύψει να τη μαζέψει.

«Η γυναίκα σας είναι αυτή;»

«Όχι». Δεν του άρεσε να βλέπει τη φωτογραφία στα χέρια του ασφαλίτη. «Ήταν η φιλενάδα μου».

«Ήταν;» Ο Μπίβακ πήρε την επαγγελματική έκφραση λύπης που θα περίμενε κανείς από ένα νεκροθάφτη. «Λυπάμαι».

Του την έδωσε πίσω. Ο Γκραφ την τοποθέτησε προσεχτικά μέσα στο πορτοφόλι του. Ένιωσε πως ο Μπίβακ περίμενε να ακούσει κι άλλες λεπτομέρειες, αλλά δεν ήθελε να πει τίποτα περισσότερο. Η μπάρα άρχισε να σηκώνεται.

Ο δρόμος που απλωνόταν μπροστά τους ήταν γεμάτος όμορφα διακοσμημένους φανοστάτες, πλαισιωμένους με δέντρα και από τις δύο του πλευρές, σημείο για σεργιάνισμα και ποδηλατάδα, τώρα πια σκεπασμένος με διχτυωτό καμουφλάζ. Έμοιαζε άδειος με μια πρώτη ματιά. Αλλά όσο προχωρούσαν, γινόταν φανερό ότι στα δρομάκια που απλώνονταν αριστερά και δεξιά του τα δάση έκρυβαν τις βασικές εγκαταστάσεις του συντάγματος: αποθηκευτικές σκηνές, σκηνές δοκιμών, δεκάδες οχήματα, μια ντουζίνα πυραύλους σκεπασμένους με μουνσαμάδες και κρυμμένους ανάμεσα στα δέντρα. Οι φωνές και ο βόμβος από τις γεννήτριες και τις μηχανές γέμιζαν τον υγρό αέρα. Ο Μπίβακ είχε σταματήσει να κάνει ερωτήσεις και είχε αφεθεί στην περιέργειά του. Στα αριστερά τους, το έδαφος κατέληγε σε μια λίμνη: Τα νερά της λαμπύριζαν ανάμεσα στα φυλλώματα, γκριζα σαν τον

κασσίτερο, με ένα νησί στο μέσο της και ένα λεμβοστάσιο. Καθώς περνούσαν από μια στροφή του δρόμου, ο Γκραφ έκανε μια κίνηση με το χέρι για να σταματήσουν.

Διακόσια μέτρα πιο μακριά, καταμεσής του δρόμου, στεκόταν ένας V2, δυσδιάκριτος αρχικά εξαιτίας του κουρελιαστού καφεπράσινου καμουφλάζ που τον σκέπαζε, πάνω στην πλατφόρμα εκτόξευσης, και δίπλα του ένα ασφάλινο κατάρτι, με το οποίο συνδεόταν μέσω ενός καλωδίου. Τίποτα δεν κουνιόταν γύρω του. Ένας λεπτός ατμός έβγαινε αθόρυβα από τη δεξαμενή του υγρού οξυγόνου, σαν χνότο μες στον παγωμένο αέρα. Ήταν λες και είχαν βρεθεί μπροστά σε κάποιο προϊστορικό ζώο στη μέση μιας ερημιάς.

Ο Μπίβακ χαμήλωσε ενστικτωδώς τον τόνο της φωνής του και ρώτησε:

«Μπορούμε να πλησιάσουμε κι άλλο;»

«Ως εδώ είναι ασφαλές». Ο Γκραφ έδειξε με το δάχτυλο. «Βλέπετε τα υποστηρικτικά οχήματα που έχουν απομακρυνθεί; Αυτό σημαίνει ότι το προσωπικό εκτόξευσης βρίσκεται ήδη στα χαρακώματά του». Έβγαλε τα προστατευτικά των αυτιών από την τσέπη του αδιάβροχού του. «Καλύτερα να φορέσετε αυτά εδώ».

«Κι εσείς;»

«Εγώ έχω συνηθίσει».

Ο Μπίβακ έκανε μια κίνηση με το χέρι.

«Τότε, δεν τα θέλω ούτε εγώ».

Ακουστήκε ένα κλάξον. Ένα φτερωτό θήραμα –πραγματικός επιζών, σκέφτηκε ο Γκραφ, καθώς οι στρατιώτες συνηθίζουν να τα πυροβολούν για να ενισχύσουν τις μερίδες τους– πετάχτηκε αλαφιασμένο μέσα από τη βλάστηση και τράπηκε σε άτακτη φυγή. Το βραχνό ξεφωνητό του, καθώς φτερουγίζε πάνω από τον δρόμο, κατέλωσε τον ήχο του κλάξον.

Ο Γκραφ είπε:

«Ζυγίζει τέσσερις τόνους άδειος, και δωδεκάμισι με τα καύ-

σιμα. Στην ανάφλεξη, τα καύσιμα τροφοδοτούνται μέσω της βαρύτητας. Αυτό αποδίδει οχτώ τόνους ώθησης – μικρότερη από το βάρος του πυραύλου».

Μια φωνή ακούστηκε να μετρά αντίστροφα από τα μεγάφωνα.

«Δέκα... εννιά... οχτώ...»

Σπίθες, σαν πυγολαμπίδες στο σκοτάδι, είχαν αρχίσει να βγαίνουν από τη βάση του πυραύλου. Ξαφνικά ενώθηκαν, σχηματίζοντας μια πορτοκαλιά γλώσσα φωτιάς. Φύλλα, κλαδιά, χώμα τινάχτηκαν στον αέρα από το έδαφος του ξέφωτου. Ο Γκραφ γύρισε προς τον Μπίβακ.

«Τώρα παίρνει μπρος η αντλία τούρμπο, η ώθηση φτάνει τους είκοσι πέντε...»

«... τρία... δύο... ένα!»

Οι τελευταίες του λέξεις πνίγηκαν μέσα σε έναν οξύ βρυχηθμό. Έσφιξε τα αυτιά του μέσα στις χούφτες του. Το ομφάλιο καλώδιο αποσυνδέθηκε. Το μείγμα αλκοόλης και υγρού οξυγόνου, σπρωγμένο από την αντλία τούρμπο μέσα στον θάλαμο ανάφλεξης και καιόμενο με ρυθμό ενός τόνου κάθε επτά δευτερόλεπτα, δημιούργησε –έτσι πίστευαν στο Πεενεμούντε– τον δυνατότερο ήχο που είχε ποτέ προκαλέσει άνθρωπος στη Γη. Ολόκληρο το σώμα της ρουκέτας άρχισε να τρέμει από τις αναταράξεις. Ο αέρας μαστίγωσε καυτός το πρόσωπό του. Τα δέντρα τριγύρω έμοιαζαν να λάμπουν, σαν να είχαν πάρει κι αυτά φωτιά.

Σαν σπρίντερ, κουρνιασμένος στη βάση εκκίνησης ένα κλάσμα του δευτερολέπτου μετά το πιστόλι του αφέτη, ο V2 έδειξε στην αρχή σαν να καθυστερεί, και ξαφνικά εκτινάχτηκε ψηλά, ευθεία προς τα πάνω, στην κορυφή μιας δεκαπεντάμετρης γλώσσας φωτιάς. Ένα μπουμπουνητό αντήχησε σε ολόκληρο το δάσος. Ο Γκραφ στράβωσε τον λαιμό του για να ακολουθήσει με τα μάτια την πορεία του, προσευχόμενος να μην εκραγεί. Ένα δευτερόλεπτο... δύο... τρία... Ακριβώς τέσσερα δευτερόλεπτα μετά την ανάφλεξη, ενεργοποιήθηκε ένας χρονοδιακόπτης μέ-

σα στη θήκη ελέγχου και ο V2, έχοντας ήδη φτάσει σε ύψος δύο χιλιομέτρων, άρχισε να παίρνει κλίση σαράντα εφτά μοιρών. Αυτή η αλλαγή πορείας πάντα στενοχωρούσε τον Γκραφ. Στα όνειρά του, ο πύραυλος συνέχιζε ευθεία, μέχρι το Διάστημα. Έπιασε μια τελευταία αναλαμπή της κόκκινης ουράς του, προτού εξαφανιστεί μέσα στα σύννεφα καθώς κατευθυνόταν προς το Λονδίνο.

Άφησε τα χέρια να πέσουν στα πλευρά του. Το δάσος είχε επιστρέψει στην ησυχία. Το μόνο απομεινάρι του V2 ήταν ένας απόμακρος βόμβος, αλλά κι αυτός γρήγορα εξασθένησε. Σύντομα, το μόνο που ακουγόταν ήταν τα κελαηδήματα μέσα από τα κλαδιά και ο θόρυβος της βροχής πάνω στα φύλλα. Η Διμοιρία Εκτόξευσης άρχισε να ξεπροβάλλει από τα χαρακώματά της και να επιστρέφει στην πλατφόρμα. Δύο άντρες με πυρίμαχες στολές κινούνταν πιο αργά, σαν δύτες στον βυθό της θάλασσας.

Ο Μπίβακ κατέβασε κι εκείνος τα χέρια από τα αυτιά του. Το πρόσωπό του είχε αναποκοκκινίσει, τα μάτια του γυάλιζαν αφύσικα. Για πρώτη φορά εκείνο το πρωινό, ο εθνικοσοσιαλιστής αξιωματικός Καθοδήγησης έμοιαζε ανίκανος να μιλήσει.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

Ο πρώτος πύραυλος θα κάνει πέντε λεπτά για να χτυπήσει το Λονδίνο. Έχετε έξι λεπτά για να σταματήσετε τον δεύτερο.

Ο Ρούντι Γκραφ, ένας μηχανικός που ονειρευόταν να στείλει ρουκέτες στη Σελήνη, καταλήγει να δουλεύει στο πλευρό του Βέρνερ φον Μπράουν, για λογαριασμό των Ναζί, βομβαρδίζοντας το Λονδίνο με πυραύλους V2. Τα Ες Ες ασκούν όλο και πιο ασφυκτικό έλεγχο σε αυτή την επιχείρηση, και ο Γκραφ πρέπει να επιστρατεύσει όλες του τις δυνάμεις, προκειμένου να συμβαδίσει με την κομματική γραμμή. Και όταν στους κύκλους των υψηλόβαθμων Γερμανών αξιωματικών αρχίζουν να κυκλοφορούν φήμες για έναν προδότη, ο Γκραφ μετατρέπεται σε βασικό ύποπτο.

Η Κέι Κέιτον-Ουόλς ζει κι εκείνη μέσα στη δίνη του πολέμου. Όταν, εν μέσω ενός βομβαρδισμού με πύραυλο V2, η σχέση της με τον εραστή της, έναν αξιωματικό της RAF, αποκαλύπτεται, προσφέρεται να μεταβεί σε μια μικρή πόλη του Βελγίου, όπου μαζί με άλλες σμηνίτισσες της βρετανικής Πολεμικής Αεροπορίας ευελπιστούν να εντοπίσουν και να καταστρέψουν τα σημεία εκτόξευσης των φονικών πυραύλων V2. Ωστόσο, σε αυτό το στάδιο του πολέμου, είναι δύσκολο να ξέρει ποιον μπορεί να εμπιστευτεί. Αν υπάρχει κάποιος...

Ενώ ο απολογισμός των θυμάτων αυξάνεται καθημερινά, οι δύο αυτές ιστορίες ξετυλίγονται παράλληλα με τη γερμανική εκστρατεία βαλλιστικών επιθέσεων και το πεπρωμένο του Γκραφ θα συγκρουστεί αναπόφευκτα με τη μοίρα της Κέι.

**Από τον συγγραφέα των μπεστ σέλερ *Fatherland* και *Μόναχο*:
ένα θρίλερ με θέμα τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, για έναν
Γερμανό μηχανικό πυραύλων, μια Βρετανίδα στρατιωτικό
και τα «όπλα εκδίκησης» των Ναζί.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25700